

Jesus beder for Guds folk - [Joh 17,9-17](#)

Carl Fr. Wisløff - "Sådan er Jesus"

Jeg beder for dem; jeg beder ikke for verden, men for dem, som du har givet mig; thi de er dine - alt mit er jo dit, og dit er mit - og jeg er herliggjort i dem. jeg er ikke mere i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit navn (det, som du har givet mig), så de må være ét ligesom vi. Medens jeg var hos dem, bevarede jeg dem i dit navn, det, som du har givet mig; jeg vogtede dem, og ingen af dem gik fortabt, uden fortabelsens søn, for at Skriften skulle gå i opfyldelse. Nu kommer jeg til dig; dog, dette taler jeg, medens jeg er i verden, for at de fuldt ud må have min glæde i sig.

Jeg har givet dem dit ord; og verden har hadet dem, fordi de ikke er af verden, ligesom jeg ikke er af verden. Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde. De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden. Hellige dem i sandheden! dit ord er sandhed.

Jeg lytter, når prædikanten beder, sagde en gammel mand efter et møde. Prædike kan alle, sagde han - men jeg lytter, når de beder.

Jeg har tænkt på det siden, for den gamle, troende mand var nok inde på noget, som er både sandt og ret. Han tænkte vel som så: når man beder, da kommer det frem, som bor dybest i et menneske. Og når man beder, da viser det sig, om man kender ham, som man beder til.

Denne præst taler jo virkelig med Gud, sagde en kirketjener efter at have lyttet til den nye præst. Det var den danske Vilhelm Beck, da han holdt sin første prædiken i sognet. Kirketjeneren havde ikke hørt noget tilsvarende før. Den forrige præst plejede at sige, at åbningsbønnen skulle være en hyldest til den Almægtige. Men her stod en mand, som talte fortroligt med Gud - fordi han kendte ham.

I kapitel 17 hos Johannes - det, som træffende bliver kaldt Jesu ypperstepræstelige bøn - får vi at se, hvad Jesus har på hjerte. For her beder han. Han taler fortroligt med sin himmelske Fader. Der er blevet sagt, at vi her får lov at lytte til et udsnit af den treenige Guds samtale med sig selv.

Dette kapitel er en kilde til trøst, kraft og fred. Det er godt at vende tilbage til det igen og igen. - Læs det sted, hvor jeg første gang kastede anker, sagde John Knox, da han lå på dødslejet. Hans hustru forstod, hvad han sigtede til, og læste Jesu ypperstepræstelige bøn.

I de vers, som udgør vor tekst, får vi at se, hvad Jesus beder om for sine venner - disciplene. Hvad er det da, der ligger ham på hjerte?

Han tænker på den enkle ting, at de *er i verden*. Lad os standse ved dette allerførst.

Hvad er »verden«?

Bibelen svarer, at »verden« er betegnelsen på den menneskehed, som er faldet fra Gud og ikke vil lyde ham. Verden er i den Ondes vold. [1 Joh 5,19](#). Verdens fyrste er Djævelen. [Joh 14,30](#). Verden er samfundet af alle de mennesker, som er i oprør mod Gud, og som styres og ledes af Satan [Ef 2,2-3](#).

Verden er oprindelig skabt af Gud, skabt god og i harmoni med Skaberen. Men verden faldt fra Gud [1 Mos 3,1-19](#). Nu hader den Gud, skønt Gud elsker verden. Men den følger Satan, som piner og plager den på alle måder. Sådan er verden.

Verden åbenbarer sit sande væsen deri, at den hader Gud - og hader Ham, som Gud har sendt for at frelse os [Joh 15,18](#).

Derfor hader verden også alle, som tror på Jesus. »Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer,« siger Jesus [Joh.15,20](#). Det er kun, hvad man må vente. »I skal ikke undre jer, mine brødre, om verden hader jer« [1 Joh. 3,13](#). Man kan ikke vente andet.

Vi må aldrig mene, at de kristne skal være populære i verden. Det kan måske af og til se sådan ud

[ApG 2,47](#). Men da har verden altid fæstet sig ved noget, som ikke er typisk for kristentroen. En kristen kan være populær, fordi verden genkender noget af sit eget hos ham. Eller missionen kan være populær i perioder, fordi verden fæster sig ved den hjælpeindsats, missionen udfører. Men missionens egentlige opgave forstår verden ikke. For det er jo at frelse mennesker ud af verden. »Lad jer frelse fra denne vanartede slægt,« sagde Peter på pinsedagen [ApG 2,40](#).

Jeg kan ikke tænke mig noget mere paradoksalt end det, at »Gud elskede verden [Joh 3,16](#). Verden - det er jo alt det gudfjendske onde, som står Gud imod. Verden er synd, udbytning, misundelse, had, hor og alt, som stygt er. Og så siger Bibelen, at Gud elsker verden. Kan du forstå det-?

Jesus tænker på, at de troende er i verden. Og så beder han for dem. Han beder om, at Gud må bevare dem i denne onde verden. Så ikke verdens tankegang skal få indpas hos dem.

De troende skal ikke lægge an på at blive populære i verden. Johannes siger så indtrængende: »Elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden, så er Faderens kærlighed ikke i ham. Thi alt det, der er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden. Og verden forgår og dens lyst; men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid« [1 Joh 2,15-17](#).

Er du klar over, hvor vigtigt dette er for Jesus? Det lå ham så stærkt på sinde, at han tog sig tid til at tale med sin Fader i Himmelen om det den sidste aften, han levede.

Jesus siger et mærkeligt ord: »Jeg beder ikke for Verden, men for dem, som du har givet mig; thi de er dine«. Nogen ville måske mene at finde en selvmodsigelse her: Gud elsker verden - men Jesus siger, at han beder ikke for verden. Hvordan skal det forstås? Å, det er ikke så vanskeligt at forstå, hvad Jesus mener. Han har ikke mistet kærligheden til verden. Han elsker alle. Han vil eje alle.

Men - der gives en bestemt sammenhæng, hvor han ikke kan tage verden med i sin bøn. I den bøn, han beder for sine venner, kan han ikke lukke verden ind. For de troende står i en helt anden stilling over for Gud, end verden gør.

Jesus beder for sine venner. De har fået nåde til at tage imod ham. De har fået et nyt sind, de elsker Gud og hader synden. De har fået et nyt mål for livet - de vil leve for Jesus, leve sådan, at de kan havne hos Gud, når livet hernede er slut.

Sådan er det med de troende, men sådan er det ikke med verden. De troende er lukket ind i et fællesskab med Gud, som verden står udenfor. De troende har en anden glæde, en anden sorg, en anden nød, som de trykkes af, og en kraft, som er ukendt for verden.

Når Jesus beder for sine venner, må han tale med sin Fader i Himmelen om noget, som verderis børn ikke har del i.

Forstår du det, du, som læser dette?

Hvis du ikke er omvendt og født på ny, så er du ikke med i Jesu tanker, når han beder for sine venner.

Dette skulle vi tænke mere på, vi, som har ansvar for at forkynde Guds ord. Vi skulle lære af Jesus, så vi skelner mellem Guds børn og verdens børn.

Et Guds barn - det er en, som er født på ny.

Her må jeg imidlertid sige, at jeg er urolig over for den dåbsforkyndelse, der høres fra visse hold i vor kirke. Genfødt blev du i dåben, hedder det. Der gives ingen anden genfødelse end den, som sker i dåben. Måske er du kommet bort fra din dåbs nåde - men så må du bare vende tilbage til din dåb og begynde at leve som en kristen på ny.

Gisle Johnson har sagt: »Ingen ting er mere skikket til at hindre vækkelse end den bestandige tale om, at alle døbte fremdeles er Guds børn.«

Det er et sandt ord. Lad os holde fast ved velsignelsen og løftet, som bliver givet i bamets dåb,

således som Katekismen lærer det. Men lad os samtidig huske, at den, som ikke lever i tro på Jesus, er lige så fortabt i sig selv, som om han aldrig var blevet døbt. Han må blive født på ny med Guds ord [1 Pet 1,23](#). Enhver opvækkelse til liv er en ny fødsel, og denne nye fødsel er ensbetydende med, at man får nyt lys og ny lyst. Sådan siger Pontoppidan, og det er sande ord.

Den, som er født på ny, har fået et nyt hjerte. Men han har fremdeles det onde kød at trækkes med, han har den gamle, syndige natur i sig endnu. Hvor er det godt, at Jesus beder for os. Vi er i verden. Og verden er ond. Og så har verden desværre en forbundsfælle i vort eget hjerte. Derfor taler Guds ord alvorligt til os og siger: »Træk ikke i ulige åg med de vantro, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? Hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar? eller hvordan kan den troende have lod og del med den vantro? - Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, og rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer.« [2 Kor 6,14 ff.](#)

Jesus brugte et ejendommeligt udtryk, da han bad for alle sine venner. »Du har givet mig dem,« siger han til sin Fader i Himmelen. Dette burde du tænke meget på, så skulle du få fastere grund under fødderne, åndelig talt. Her kan vi lære, hvordan vi skal tænke om vor egen stilling som Guds børn.

Der er sket noget ufattelig stort i Himmelen, længe før vi kom til troen. ja, længe før vi blev født. Der skete det, at Faderen og Sønnen sluttede en pagt med hinanden, en pagt, som skulle lægge grunden for vor frelse.

Dette er Faderens evige nådepagt med Sønnen. Den kan du læse om mange steder i Bibelen. For eksempel i Efeserbrevets 3. kapitel. Læs der om »den frelsesplan, der fra evige tider har ligget gemt som en hemmelighed hos Gud«, om »det forsæt fra evige tider, som han udførte i Kristus Jesus, vor Herre«. Læs i Hebræerbrevet kapitel 10 om, hvordan Jesus, Guds Søn, kom for at udføre det, som var Guds vilje - »og i den (Guds vilje) er vi blevet helligede, ved at Jesu Kristi legeme en gang for alle er blevet ofret«. Og læs i Romer-brevet kapitel 5 om Adam og Kristus som de store modpoler: Ved Adam kom faldet, synden, fortabelsen - men ved Kristus som den nye Adam kom frelsen, nåden, livet.

Hvad vil dette så sige?

Jo, det er Faderens nådepagt med Sønnen. Tag Salmebogen og læs Brorsons salme: Her ser jeg da et lam at gå, som sig til døden skynder. ([Den Danske Salmebog nr 190](#)).

Gå hen, min kære Søn, og lid for dem, som indtil evig tid min vrede skulle smage!	Og Sønnen svarer: Ja, Fader, ja, af hjertens grund lad ske, som du vil skikke, lad komme kun den bitre stund, jag dødens kalk vil drikke.
Den straf er grusom at udstå, men verdens frelse står derpå, vil du dig dem antage?	

Har du set det virkelige grundlag for din frelse? Ud fra egen erfaring og ud fra samtale med mange mennesker gennem mange år må jeg svare: Jeg er bange for, vi ikke har set tilstrækkelig klart her.

Vi har et alt for kort perspektiv, når vi tænker på frelsen. Det bliver mig selv, der står i centrum, jeg beslutter mig for at blive en kristen - og alt efter, hvordan det lykkes eller mislykkes, er jeg glad eller bedrøvet.

Men nej, se, hvad Bibelen siger. Der er sket noget vældigt hos den treenige Gud, før verdens grundvold blev lagt. Gud vidste, hvad der måtte til, for at Adams æt kunne frelses. Profeterne fik det at se og talte om det. Apostlene vidner om det: »Om ham (Jesus) vidner alle profeterne, at enhver, som tror på ham, skal få syndernes forladelse ved hans navn.« [ApG 10,43](#).

Den evige Gud og hans Søn af evighed - de har snakket sammen om dig, du, som tror på Jesus. De blev enige om, hvordan du skulle blive frelst. Sønnen skulle betale prisen. Han skulle tage den straf, som du egentlig skulle have lidt. Og så skulle du blive Guds bam bare ved at sætte din lid til Jesus,

Guds lam, som bar verdens synd.

Du har været for i Guds rådslutning. Faderen og Sønnen har drøftet dit tilfælde. Du blev givet til Sønnen, som du har sat din lid til.

Kan du tænke dig noget større? Kan der tænkes nogen mere solid grund end denne at bygge på?

Og så til slut dette: Jesus beder om, at hans venner må være ét, ligesom han er ét med Faderen.

Her er meget, som er værd at mærke sig.

Der er megen tale om kristen enhed i vore dage. Men ikke altid tales der bibelsk rigtigt om enheden.

Hvad er det, Jesus siger? Han beder om, at hans venner må være et. Han beder ikke om, at de må blive ét. For sagen er, at de er ét allerede. Jesu bøn er, at intet må ødelægge denne enhed.

Og hvad slags enhed er det, de har? Svaret er mærkeligt: De er et, »ligesom vi er et«. På samme måde, som Faderen og Sønnen er ét, vil Jesus, at de troende skal være ét. Dette er en åndelig enhed, en enhed i lighed med den, som findes i den treenige Gud. Er det ikke stort og mærkværdigt?

Det er ikke en enhed, mennesker kan skabe. Om vi fik en ydre enhed i stand mellem alle, som kaldes kristne, således at alle eksisterende kirkesamfund blev sluttet sammen i en stor fælles kirkeorganisation, så ville dette ikke være den enhed, Jesus har i tankerne her. For det ville ikke være en enhed i lighed med Faderens enhed med Sønnen. Det ville bare være en menneskelig organisation, bragt i stand ved flinke folks handlinger og kompromis`er.

Jesu ord bliver ofte citeret forkert. Man siger: Jesus vil, at alle kristne skal blive ét. Men det står ikke sådan i den ypperstepræstelige bøn. Der står ikke: at de alle må blive ét! Der står: at de må være ét!

Hemmeligheden er denne: Jesu troende venner er ét. De troende - de, som er frelst og hører Jesus til - er Jesu legeme. Bibelen siger det Ef 5,23. Han har bare ét legeme. [Ef 4,4](#). De troende er Kristi brud [Åb 21,9](#). Og på samme måde siger vi: De troende er Guds folk [1 Pet. 2,9](#). Han har bare ét folk.

Vi kan ikke skabe den sande kristne enhed. Det kan alene Guds Ånd. Og det gør han ved at føre mennesker til troen på Jesus, så han kan flytte dem over fra mørke til lys.

Det, vi kan lave, er organiserede samfund. Det har sin betydning. Men det er altid værd at huske på, at den sande kristne enhed, den er der allerede. Når Jesus ser på sine troende i dag, så ser han ét folk, én brud.

Det, han beder om, er, at enheden ikke må blive ødelagt - ved falsk lære, ved forførelser, så hans venner føres vild. Han beder om, at de altid må være i Ham, ved en sand tro.

Måtte vi altid have dette i tanke, når vor bøn gælder forholdet mellem de kristne på jorden. Her er mange problemer, det er sikkert. Men lad ingen forlede os til at tro, at alle problemer kan løses ved raske organisatoriske greb. Guds børns enhed er en åndelig enhed. Den er en enhed mellem dem, som i sandhed hører Jesus til ved omvendelse og tro, og som har Helligånden i deres hjerter. Den enhed har ikke rum for nogen, som fornægter Guds ords sandhed. Mennesker, som fornægter Jesu guddom, har ikke deres plads der. Religiøse humanister, som ikke er født på ny, har heller ikke deres plads inden for den sande kristne enhed.

Her kan vi få meget at tænke på og meget at bede om. For her kan vi se, hvordan Jesus beder.

(Kapitel fra "Sådan er Jesus" af Carl Fr. Wisløff - Dansk Luthersk Forlag 1980 - Shafan 20-05-16)